RABÍ A BOJANOVICE, ČEPICE

RÁBSKÉ NOVINY

ČÍSLO 23. KE ČTENÍ ZDARMA 16. DUBNA 2014

MASOPUST

MEZI ŘÁDKY

Eva Dušková

JSEM TADY RÁD

Jméno: **Lubomír BRABEC**
Věk: **60**
Zaměstnání: **hudební virtuóz**
Bydliště: **Čepice**

Kytarový virtuóz, držitel diamantové desky Supraphonu za půl mil. prodaných CD, v r. 2013 oceněný prezidentem republiky medailí za zásluhy o stát v oblasti umění, je znám také jako zanícený vodák, jachtař, potápěč, lyžař, horolezec a cestovatel. V roce 1997 uskutečnil vůbec nejjižnější koncert klasické hudby v historii. Vystoupil na lodi Greenpeace Arctic Sunrise u ostrova Nelson v 6. zemském světadílu v Antarktidě. Plzeňák, žijící po většinu času v Čepicích, u řeky Otavy, kterou proslavil nejen vodáckým srazem na Štěpána: Splouvání řeky Otavy ze Sušice do Čepic, ale především jako autor projektu unikátní skleněné sochy sv. Jana Nepomuckého na starém mostě v Čepicích. Vstřícný a otevřený, veselý společník, který se rád zapojuje do dění ve vesnici.

*** *Jako milovník vodních sportů, jste jednoho dne proplouval kolem Čepic a uviděl jste na břehu dům na prodej, tak to všechno začalo? Jaká to byla pro vás změna?***

Trvalo chvíli, než jsem si uvědomil, co jsem to vlastně zakoupením chalupy vyvedl. Když jsem se z Prahy, či po koncertě někde třeba až na Moravě, vydával na Šumavu autem, vždycky jsem si nadával: „Máš to zapotřebí, takovou dálku“.
Potom ale, když jsem večer po cestě a řízení usedl na terasu nad řekou, dal si pivo a zaposlouchal se do ticha jemně podmalovaného šuměním a zurčením, měsícem ozářených, stříbrných peřejí Otavy, tak jsem věděl, že jsem udělal dobře. Moc dobře!

*** *Jak se vám žije na vesnici z praktického i společenského hlediska?***

Život na vesnici je daleko příjemnější než ve městě. Všichni se zde známe a tak se také k sobě chováme slušně. Máme zde nejvyhlášenější vodáckou hospodu a především krám paní Polankové! V našem obchodě nejenom, že nakoupím naprosto vše co potřebuji, ale také se dozvím co vše je u nás nového. Myslím, že společenský a sociální význam těchto zařízení překračuje jejich tržní hodnoty a obzvláště u nás se jedná spíše službu nám zákazníkům, než o obchod. Bez krámu a bez hospody by to tu nebylo takové.

Obchod p. Polankové

Navíc se nám v Čepicích sešla úžasná parta, takže hasiči pořádají nejen hasičský bál, ale snaží se také udržovat staré tradiční společenské události. Na Masopust se nás letos sešlo kolem šedesáti masek!
Je úžasné když vidím jak všichni ti kteří nemohli do průvodu maškar z nejrůznějších důvodů jít, mají pro nás napečeno a připraveno občerstvení. A je krásné, že se do masek zapojují také čím dál tím víc mladí. Za chvíli jsou zde Velikonoce, pak stavění májky a Posvícení, Sraz harmonikářů, zabíjačka, Dokempná a Doplavná. Na Vánoce se všichni scházíme na mostě u sochy sv.Jana, kde si dáme vánoční punč. Na sv.Štěpána pořádám „Vánoční splutí Otavy“ .

„ Kdo nepoznal vážnou muziku, žije jen napůl.“

Letos nás jelo třicetpět lodí! Na Silvestra dopoledne všichni z vesnice vyrážíme na Čepičnou . V sedle si rozděláme táborák, opečeme vuřta a potkáme se se sousedy z Dobršína, kteří na horu také vystupují. Abych byl přesný: aby to bylo spravedlivé, střídáme každým rokem Čepičnou a Svat. Pak společně vylezeme na vrchol a po jeho dobytí, sejdeme zpět do naší hospody „U Polenů“ Tam, pokud není zavřeno, se občerstvíme a zážitky z pochodu patřičně probereme. Při poslední výletě jsme si všimli,že stará Kostelní cesta z Čepic do Budětic je zarostlá a Boží Muka v sedle již pro trní a akáty není vůbec vidět. Domluvili jsme se Budětickými, že cestu k sobě prosekáme, oni půjdou z Budětic a mi z Čepic,sejdeme se na vrcholu a křížek natřeme a opravíme. Polesný nás v našem záměru podpořil a již je prosekáno i natřeno! Ještě chceme zasadit vedle křížku dvě lípy a postavit zde lavičku. Pak to také bude třeba s Budětickými zapít.

*** *Máte nějaké hobby, typicky chalupářské např.: zahradničení, kutilství apod.?***

Ne, já jsem spíše na sporty. Ať již je to vodáctví, v létě rybaření a v zimě lyžování. Na Javor je to kousek a tak, jak se udělá hezky a já mám chvíli času, vyrážím na lyže. Na podzim a na jaře se také rád projedu na kole.

*** *Přijít do nového kolektivu není nikdy jednoduché. Jak to bylo s čepickými patrioty obtížné?***

V Čepicích mě přijali úžasně. Myslím, že už mě snad ani nepovažují za „Pražáka“. Jsem zde již sedm let a říkám: Máme zde úžasnou partu a jsou zde skvělí lidé! Nic vlastně není třeba organizovat. Vše vzniká jakoby samo s sebou. Když je třeba něco připravit, nebo udělat, stačí poslat esemesky a vždy se sejde dost lidí abychom práci zvládli. Chtěl bych za to všem poděkovat.

JSEM TADY RÁD

**** Díky koncertům a sportovnímu nadšení jste viděl „kus“ světa, přesto se do našeho kraje vracíte.***

Říká se všude dobře doma nejlépe. A já se v Čepicích cítím doma. Celý život mě to táhlo k Šumavě a k řece.
Šumavu jsem vlastně začal poznávat na lyžích. Jako předškolní dítě jsem tam byl s rodiči poprvé když mě bylo pět. Později jsem jezdil na lyže sám, bez rodičů. Každou neděli autobusem, ráno z Plzně se zastávkou na čůrání v lesíčku nedaleko Klatov. V poledne se šlo do autobusu sníst rizoto z domova, které bylo ve zvláštní široké termosce, aby nevystydlo. Ve čtyři zase zpět domů. Opravdu jsem si Šumavu zamiloval asi až když jsem začal jezdit na vodu. Otava se svými přítoky je snad naší nejkrásnější řeka. Jako jedna z mála Českých řek, byla uchráněna od zničení většiny jezů, které po staletí sloužily k plavbě. Až na výjimky, v Horažďovicích a Strakonicích, se zde zachovaly všechny jezy s vorovými propustmi. Každým rokem jsem se na Otavu vracel a tak jsem nyní šťasten, když mě proudí pod okny.

**** Také mám ráda vodu, chladí i hřeje, nebo bere a dává, a když vás jednou uchvátí – nepustí. A srdce mít nemusí, protože lidé, je pro ni obětují a to z mnoha důvodů, nemusí jít vždy jen o přežití. Chci říct, že i malá říčka je nebezpečná, když se rozvodní, jak ostatně v Čepicích, kde je zátopová oblast všichni víte. Máte vy nějakou zkušenost s povodněmi? Jste na ně připraven?***

Líbí se mě běsnění živlů. Možná i proto jsem byl třikrát v Antarktidě. Rozbouřené moře, vichřice, mráz, vánice! Velká voda k tomu také patří. Myslím, že lidé kteří žijí kolem řeky s povodní počítají a berou ji jako součást života. Mám s rozvodněnými vodami zkušenosti z celého světa. Párkrát jsem zažil i velkou vodu na Otavě, když jsme kdysi tábořili na Pavlově louce. Na mostě nás chrání sv.Jan Nepomucký a i já jsem připraven, bude-li to nutné, pomáhat.

**** Tak to vypadá spíše na povídání o vodě. Voda je život a v některých krajích má cenu mnohonásobně vyšší než život člověka, ale já se nechci dostat k nějakému „zelenému“ moralizování, jak by se lidé měli vážit přírodních zdrojů, ale chtěla jsem pohlédnout na řeku jako zdroj příjmů z komerčního hlediska. Vodáctví zažívá obrovský boom, víme co se děje na Vltavě v oblasti Vyššího Brodu. Mluví se o vodácké „dálnici“, obrovské nedisciplinovanosti laických vodáků. Co si o tom myslíte vy – romantický člověk, milovník přírody?***

Mám rád přírodu i vodáky. Myslím, že k sobě patří. To, že se v posledních letech vodácký sport stává zdrojem příjmů, je celosvětový trend. Je nutné, aby si to také uvědomili zastupitelské úřady po celém toku. Musí vytvořit podmínky, jak pro vodáky, tak pro všechny, kteří s tímto podnikáním souvisí. Je nutné donutit nejen půjčovny, ale také majitele občerstveních a tábořišť, aby se starali také o pořádek v okolí řeky a aby také přispívali na čištění odpadků z řeky. Stejně tak je nutné, aby obecní úřady sami připravily na nástupních a výstupních místech dostatečně velké nádoby na odpadky. Městská policie by měla kontrolovat pořádek na těchto místech.
V průběhu roku přijede do Čepic většina návštěvníků po vodě. Zastávám názor, že v hezkém prostředí se lidé chovají lépe. Museli jsme proto upravit břeh kde vodáci vysedají, zasadit tam nějaké květiny a most ozdobit truhlíky s muškáty. Jsem rád a vážím si toho, že obecní úřad nám na to přispěl.

**** A sladká tečka na závěr. Vaše poslední CD se jmenuje Romance, je zabalené v bonboniéře. Máte rád sladké?***

Já sladké miluju! Nejenom čokoládu. Na Hasičský bál pečou sousedky do tomboly 30 dortů. V průběhu roku se často stane, že přijde některá z nich a přinese ochutnat co právě upekla. Řeknu vám v Čepicích teda péct umí!

Přeji mnoho dobrého za sebe i za čtenáře a ať se vám tady dobře žije. *-ed-*

Masopust a zabijačka v Čepicích

1.3.2014 byl sraz u hospody v 10hod. , sešlo se nás hodně, asi zase o něco více než minulý rok. Bylo asi 60 masek !

A nálada byla nezapomenutelná, i z těch fotek je to znát…

Události / Masopust kam se podíváš

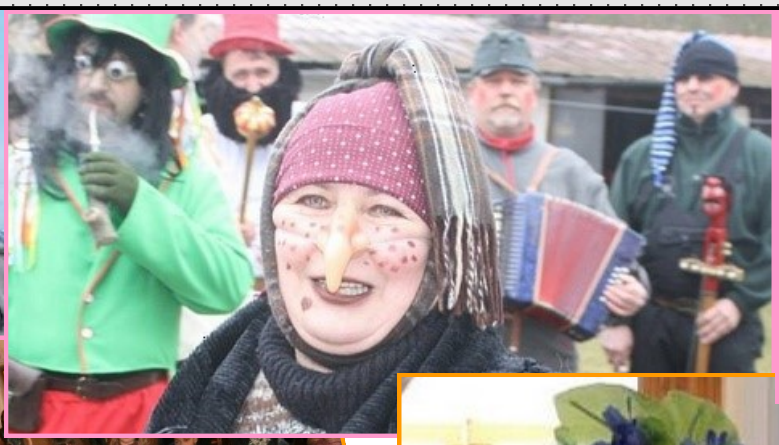

Masopust a maškarní bály Rabí

UDÁLOSTI

ZA KARLEM TRINKEWITZEM

V noci ze 14. na 15. března zemřel na klinice v Degendorfu ve věku nedožitých 83 let Karel Trinkewitz, významný básník, spisovatel, výtvarník a publicista, umělec známý už ze 60. let minulého století. Po dvacetileté emigraci v Německu v r. 2004 si se svou třetí ženou Helgou vybrali Rabí jako svůj nový domov. Od obce koupili jednu z bývalých školních budov a zrekonstruovali ji.

Trinkewitz měl v Rabí velké plány. Záměrně odešel z „labyrintu světa“ do místa, kde chtěl především výtvarně a literárně tvořit, ale i pomáhat v kulturním životě městečka, zvlášť mezi mladými.

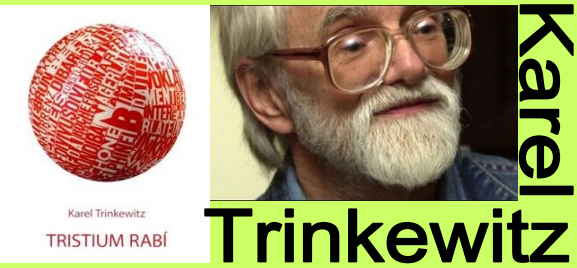

Seznámil jsem se s ním na podzim r. 2006, kdy mě brněnský literární časopis HOST požádal, abych s Trinkewitzem udělal rozhovor. Ten pak vyšel hned v lednovém čísle i s ukázkami jeho básní zv. HAIKU. Těch si všiml doc. Novotný, šéfredaktor Plzeňského literárního života (PLŽ) a Václav Malina, tehdejší ředitel Galerie města Plzně … a došlo k zázraku! Během dvou let byla v galerii připravena velká retrospektivní výstava Trinkewitziho obrazů, koláží a objektů, a pod stejným názvem TRISTIUM RABÍ byla vydána i sbírka haiku s autorovými ilustracemi. Jejího křtu se tehdy zúčastnil i rabský starosta Milan Leopold.

V dalších pěti letech Karlovi v Plzni vydali ještě tři knížky, získal Cenu Plže a Cenu B. Polana. Z posledního sborníku geniálních aforismů se mohl těšit ještě letos v únoru v nemocnici. Vedle Plzně vystavoval svoji výtvarnou tvrobu několikrát v Německu, v Praze, naposledy v moravském Mikulově.

Trinkewitz prožil v Rabí tvůrčí, ale bolestný život, i když byl skeptický optimista se smyslem pro svérázný humor. S řadou zdravotních problémů byl hospitalizován v Německu (první klinická smrt), operován v Klatovech a často pobýval i v sušické nemocnici. Orkán Kyril mu zničil mnoho knih a výtvarného materiálu nesmírné hodnoty. To vše s pevnou vůlí a tvorbou celé roky překonával. Radoval se z každé návštěvy; nejen mé a plzeňských přátel, ale přijela za ním i jeho druhá žena O. Sommerová nebo spisovatelka Eva Kantůrková.

Mám ho v paměti ještě z loňského léta, kdy se poctivě snažil na „školním“ dvorku „odšlapat“ povinné penzum kroků - a přitom měl na stolku sešit, kam si neustále zapisoval nová haiku. Například tahle, která ještě nebyla nikde otištěna a která mi Karel na památku věnoval:

„ Zas v květech tone
rodná víska
Já po dnech dětství
si stýskám“

Miroslav Sulan

„Smrtka už buší
u mých vrat
S mírem v duši
je čas umírat“

Milan Leopold, starosta města

ZKAZKY STARÝCH ZBROJNOŠŮ PÍŠE: MUDR. PAVEL VOSKA

Rábčan všude bratry(sestry) má.

Už Josef Švejk říkal: *"To chválím, když je někdo přímo odněkud"*.Tak i já všude říkám, že jsem přímo z |Rabí, i když to tak úplně pravda není, protože jsem se narodil v sušické porodnici, takže jsem oficiálně sušickým rodákem, ale jinak samozřejmě Rábčanem.

To když někomu řeknete, tak se přihlásí se známou skutečností. *„Jó, to je tam, kde ten Žižka přišel o oko"*. Popravdě to taky není úplně přesné, protože se udává, že definitivně oslepl až po operaci, které se podrobil v Praze. To víte, tehdy ještě žádné vojenské nemocnice neexistovaly a tak se dostal do ruky kdovíjakým civilním „babrákům". Nicméně tento fakt hned navodí téma k hovoru a už jste jakoby známí. Jsou ale i situace, kdy svoji příslušnost k tomuto krásnému koutu naší vlasti můžete dobře prodat i jinak. Dovolte dvě malé epizody, které to mohou doložit. Když se ve druhém ročníku Střední všeobecně vzdělávací školy v Horažďovicích zjišťoval zájem o další studium, uvedl jsem medicinu. Vlastně ani nevím přesně proč. Snad pro to, že ji moje máma začala před válkou studovat, studium nedokončila a tak jsem asi měl podvědomě dojem, že to musím dorazit za ni.

To, že nakonec skončím v Hradci Králové na vojenské medicině má na svědomí náborový pracovník OVS Klatovy jakýsi major Majerčák, který mě utáhl na tom, že pokud se tam dostanu, určitě tu školu dodělám, protože vojáci už mají metody jak donutit posluchače ke studiu. To mě zaujalo a tak jsem se tedy upsal. Když jsem ale přijel na přijímací zkoušky, s hrůzou jsem zjistil, že jsem přihlášen na stomatologickou větev, ačkoli jsem před tím nic takového neplánoval. Inu i takhle se plnila směrná čísla. Protože jsem ale od přírody fatalista, tak jsem to prostě nechal osudu. O zubech jsem ovšem tehdy věděl pouze to, že člověk jich má 32 a králík jen 28. Předsedou přijímací komise byl sám veliký profesor stomatologie Leon Sazama. Hned první otázkou mě ovšem dostal do úzkých. Zeptal se, kdo je na hradě Rabí kastelánem. Když jsem popravdě odpověděl, že pan Tauchen, rozmrzele

se zatvářil a já jsem hned pochopil jaká odpověď se ode mne čeká. Hned jsem se opravil, že je to pan Jiřík. Věděl jsem totiž, že na klinice v Hradci působí jako anestesioložka MUDr. Jana Pospíšilová, rozená Jiříková, takto rábská rodačka.. A tak jsme samozřejmě hned probrali i toho nešťastného Žižku a sám profesor mě upozornil na to, že ho o zrak vlastně připravili až ti pražští kuršmídi. Zkrátka po asi 14 dnech jsem dostal obálku se zprávou o přijetí, z čehož měl paradoxně největší radost můj táta.

Mimochodem s paní doktorkou Pospíšilovou jsem potom byl samozřejmě v častém styku a poznal jsem, že i ona je velkou rábskou patriotkou. Vzpomínala hlavně na našeho tátu v době, kdy byl náčelníkem Sokola a ona nadšenou cvičenkou. Také její první muž Dr. Pospíšil, který byl asistentem na anatomii mě zkoušel u praktické rigorozní zkoušky z anatomie. Druhá situace, kdy mě můj rábský původ „pomohl", byl můj pobyt ve vojenské nemocnici v Plzni, kde jsem prodělával po promoci postgraduální školení. Zavolal si mě tehdejší náčelník nemocnice plukovník MUDr. Zdeněk Sulan, takto straší bratr Mirka Sulana, bývalého ředitele Základní školy v Rabí a nyní též rábského chalupáře.

Povídá: *„Obrátil se na nás, jako na patrona Městský dům pionýrů a mládeže v Plzni, s tím, že pořádají pionýrský tábor a potřebují zdravotníka. Protože je to někde u Rabí, tak byste tam mohl jet, bude to bráno jako služební cesta"*. Samozřejmě, že jsem nadšeně souhlasil. Mělo to ovšem malou chybu. Ukázalo se, že to není u Rabí ale u Rabštejna.

Malou náplastí bylo, že tábor byl situován v opravdu krásném údolí řeky Střely plné pstruhů, které jsme mohli chytat přímo do ruky. Má odborná lékařská intervence se naplnila hned na počátku, kdy jsem nechal vybudovat latriny a zabezpečil je chlorovým vápnem. Potom už jsem působil jen jako intendanťák a spolu s jistým desátníkem Bohoušem Kleinem a jeho motorkou kejvačkou zásoboval celý tábor proviantem z nedaleké obce Žihle. Místo slíbených kuchařů a proviantťáků z jiného vojenského útvaru totiž dorazila jen holá polní kuchyně, se kterou nikdo neuměl zacházet a tak jsme si museli pomoci z vlastních zdrojů. Byly to krásné tři týdny, byť u úplně jiného hradu. Co z toho vyplývá?

Snad jen to, že bychom měli být hrdi na to odkud pocházíme, kde žijeme a kde to máme rádi a dělali vše pro to, aby se Rabí stalo známým nejenom kvůli tomu nešťastnému Žižkovi.

Z NEJSTARŠÍCH DĚJIN ŠKOLY V RABÍ

- zpracovala Božena VOKATÁ -

V r. 1978-9 se také ulevilo uklizečkám v budově č. 4 a "chaloupce" - začalo se tam vytápět akumulačními kamny. Také školní jídelna a školní družina dostala ústřední vytápění. V roce 1981-2 získala hlavní budova novou fasádu, byly provedeny nátěry oken a dveří. V r. 1984-5 byla v hlavní budově provedena rekonstrukce celé elektroinstalace, všechna okna byla opatřena kovotěsem. V r. 1989 pořádala škola akademii k 40. výročí Pionýrské organizace - byla to poslední velká akce před jejím zánikem.

27. června 1990 se konalo v kulturním domě okresní setkání učitelů, na kterém byl přítomen ministr školství Petr Vopěnka. Navštívil také školu, ale příslib na výstavbu nové nedal. Výrazně totiž klesl počet žáků - odešli za lepšími podmínkami. V r. 1991/92 škola musela opustit školní zahradu, která byla přemístěna pod budovu č. 4. Byla pronajata k soukromému podnikání až do 1.1.1993 -neučily se tedy práce na pozemku. V r. 1993/94 přešla budova č. 17 do vlastnictví svému majiteli, byla tedy zrušena školní jídelna i družina. Přestěhovaly se do nové mateřské školy,otevřené v r. 1983. Konečně byly zrekonstruovány záchody budovy č.4 a "poštičky". Předělával se celý rozvod vody. V r. 1994/95 se stavěl v hlavní budově nový komín, na hřišti byl upraven prostor pro košíkovou. Žáci si začali platit učební pomůcky. Škola dělala hromadnou objednávku,čímž se cena výrazně snížila. Také doba vyučování doznala změn. Podařilo se po dlouhých létech změnit jízdní řády ČSAD tak, aby se všechny děti dostaly do školy včas a vyučování mohlo začít v 8,00 hod. a skončit tak, aby stihly po obědě první spoj.

Co říci na závěr k této kapitole?

Z uvedených údajů vyplývá, že tehdejší vedení obce věnovalo mnoho finančních prostředků na adaptaci,vylepšení i údržbu zmiňovaných školních budov. I několik opakovaných žádostí o výstavbu nové školy nebylo vyslyšeno. Nakonec uvolnění v r.1989 vykonalo své: zrušily se školní obvody,rábská škola přestala být spádovou pro okolní obce, také učitelé už nemuseli pečovat o zájmy dětí po vyučování. A výsledek? Děti odešly jinam, za lepšími podmínkami i uspokojením zájmů.

Na několika místech mého vzpomínání jsem se zmínila **o školní jídelně**. Od zahájení provozu měšťanky až do r. 1953 mohli chodit přespolní žáci na polévku do hostince u Janoutů,nebo si museli vystačit jen se svačinou z domova - ostatně tak jsem to já zažila po všechna léta dojíždění do škol v Horažďovicích i v Sušici.

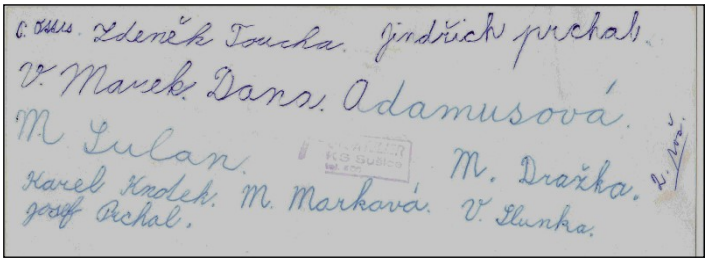

V uvedeném roce byla tedy zřízena školní jídelna v dnes již neexistujícím domě č. 62,který stál pod konzumem. Vaření se ujaly paní Helena Purkrábková a Božena Hrabová a pomocnice paní Růžena Novotná a Helena Chmelíková. Přestože nebyly vyučené kuchařky,vařily výborně a snažily se co nejvíc ušetřit. Dokonce vařily šťávu a džem z rybízu,který poskytovala školní zahrada, i když v začátcích veškerou práci musely dělat ručně, neměly jediný stroj!

Sitace se zlepšila až za několik let,kdy se jídelna přestěhovala do uvolněného sálu hostince u Turků - nejspíš ve škol. roce 1955/56. Stravovali se tam samozřejmě i učitelé - předtím byli odkázáni na hospodská jídla. Nestěžovali si však, ba naopak mohli často ochutnat domácí jitrničky, jelita i tlačenku ze zabijaček - hostinští páni Havel i Janout byli totiž také řezníci a po zabijačkách chodili. Teprve v r.4 byla provedena celková rekonstrukce budovy č.17 hostince u Turků po jejím vykoupení a byla vybudována moderní kuchyně a jídelna.

Zrušena byla v r. 1994, kdy požádal o navrácení její původní majitel.

Podívejme se nyní, kdo všechno se podílel na dobré krmi - musím předeslat,že snad asi jen dvě nebo tři dále jmenované kuchařky byly vyučené, ostatní patřičné vzdělání neměly a jak nám tam všem chutnalo!

Nejdéle tam pracovaly už zmiňované čtyři, pak se k nim přidala na dlouhá léta paní Miluška Nováková s Vlastou Zieglerovou a Jiřkou Bláhovou. Na kratší dobu se tam různě objevily paní Dryjová,Koubová, Krausová Marie, Naušová,Pavlíčková,Vlková, Hůdová Milada, Šimáčková, Hrabová Marie, Leopoldová Marie a Ivana, Marková, Kubernátová, Heřmanová Jitka, Pinkasová, Prchalová, Smetanová a Nováková Marie.

Všem jim patří velký dík, i když některé již mezi námi nejsou. Žije však ještě mnoho pamětníků, kteří si na rábskou školní kuchyni rádi a často vzpomenou.

Pokračování příště

ŠUMAVŠTÍ MUZIKANTI

NAPSAL: Bohumil ZÍKA *„Kronika rodu Zíků“*

Pokračování kapitoly desáté: ***Další otcova cesta k cirkusu Barum a trudný život studenta***

Hned na to v pondělí jsme měli hodinu chemie. A to už jsme věděli, co se bude dít. Ti,co byli pilní, se na tuto hodinu důkladně připravili. Někteří z nás, mě nevyjímaje, jsme takovou maličkost velkoryse přehlédli. Jeden po druhém šel k tabuli na potlach a ústní souboj. To vám byla radost se na ni podívat, jak ty koule sázela. Jen se radostí rozplývala a my zase byli rádi, že má tak dobrou náladu a tak jsme jí ji nechtěli kazit. Vyvolávala podle abecedního seznamu, už se pomalu blížil konec hodiny a já,bláhový ve své důvěřivosti, myslel, že už se na mě nedostane. Ale to jsem neodhadl,že je možno zkoušet na přeskáčku. Toho paní profesorka využila rafinovaně ku svému prospěchu a už jsem se ocitl na stupínku. Tak nám,pane Zíko,vyjmenujte a popište tyto sloučeniny. Jaké, to již nevím, a jak bych věděl, když jsem to ani tehdy neznal, protože jsem se to neučil. Celý výstup dopadl pro mě dost neslavně, jen profesorka se usmívala. Když tu čtyřku psala, tak mi ještě povídá:"Tak to vidíte, milý pane Zíko." Ha.. najednou jsem jí byl milý! Jenomže zapomněla na přísloví, kdo se směje naposled,ten se směje nejlépe. To bylo tak. Nosil jsem u sebe malou myšku,sice umělou, s dlouhým ocáskem,krásným plyšovým šedým kožíškem a když se jí klíčkem natáhl strojek, bylo milo se na ni podívat, jak krásně jela,aniž by kdo poznal rozdíl mezi ní a živou. A na koho jsem měl spadeno, na to jsem ji pustil. Tentokrát to byla profesorka chemie. Seděl jsem až v poslední nahoře, lavice se svažovaly směrem dolů ke katedře a pustil jsem svou přítelkyni přímo k nohám zkoušející. Kdosi vykřikl Paní profesorka začala ječet a skok, jaký udělala, by jí mohl závidět mnohý atlet.

Možná,že to byl na tehdejší dobu světový rekord,ale možnost jej změřit jsme neměli. Jak se vyjádřil jeden ze spolužáků,podívaná pro bohy z Olympu. Celá třída propukla v nadšení,neboť jsme byli vesměs sportovci a řev přilákal pana ředitele,který se kdesi na chodbě flákal. Rozlehl se mohutný hlas a my poněkud v řevu povolili. A už se našlo i několik dobráků, kteří začali moji ubohou myšku honit. Nebylo to těžké, neboť strojek začal dodělávat. Chycenou pak předali slavnostně panu řediteli. Čí prý je, tak jsem se přihlásil."No jo, byl jste vlastníkem,ale už nebudete.,"zněla odpověď. Dostal ji jeho malý synek. Moc jsem mu jí nepřál. Aby sis, milý čtenáři, nemyslel, že chci na celý profesorský sbor vrhnout pouze špatné světlo, to chraň bůh. Vždyť i mezi teroristy najdete občas nějakého slušného. Totéž zde. Doslova. Sympatický profesor němčiny se sice ustavičně tvářil přísně ale duše nad míru vlídná. Kupodivu i jeho jméno bylo dosti přiléhavé k jeho velké kotrbě. A víc již neprozradím,místní uhodnou, jak se dotyčný profesor jmenoval. V hodině vždy říkával," tu ukázal na sebe, a jsou lidé ošklivi," a to mávl vždy směrem k nám. My už to znali předem,jen jsme vždycky čekali,kdy rčení přijde,abychom se mohli pustit do hurónského smíchu.

Jednak se nám tím hodina zkrátila,neboť smát se,to jsme vydrželi dlouho, a za druhé, přece jsme mu jeho radost z takového krásného a duchaplného vtipu nemohli zkazit. Rovněž při maturitách, které jsme jako žáci nižších tříd ostře sledovali, se stala v jednom roce zajímavá událost.

Zkouškám byl vždy přítomen zástupce městské rady. Ten se stal čestným předsedou poroty s právem položit panu kandidátu otázku. Přišel na řadu syn významného činitele města, uklonil se celé porotě a po nezbytných formalitách vstal najednou pan předseda poroty s tím, že by měl dotaz. Samozřejmě ihned odsouhlaseno všemi členy poroty a pan předseda hlasem přísným a odměřeným se obrátil na mladíka a dí: *"Tak nám povězte, jaké barvy je liška srsti zrzavé a vůbec vše, co o tomto domácím zvířeti víte."*

Kandidátem to vůbec netrhlo, jako by byl připraven a ihned pohotově odpovídá: *"Pane předsedo,domnívám se, že takováto liška,řečená obecná, jest barvy rezavé, kterážto barva přechází naspodu do barvy bílé. Živí se různým vynalézavým způsobem,jako lov drobné zvěře, od myši počínaje, srncem konče,když tohoto najde někde zdechlého. Pak jsou zde ještě uhynulí ptáci,zajíci, ty chytá i živé a další zvěř, která se kolem lišky potuluje.Pak se živí loupežením a tam, kde se jí jen příležitost naskytne , pustí se do rabování kurníků, ale řekl bych, že je to zvíře nadmíru inteligentní,neboť v kurníku vybere pouze slepice, kohouta už jen velmi zřídka, neboť je si pravděpodobně vědoma toho, že bez kohouta by nebylo napříště slepic. Další její dobrou vlastností je její nezištnost,neboť vše další, co v kurníku zbyde, jako například vajíčka, ochotně přenechává dalším domácím lovcům, jako jsou třeba tchoři, lasičky a kuny a podobně." Výborně"*, řekl pan předseda*,"myslím, že to stačí."* A tu se obrátil na ostatní členy poroty s tázavým obličejem. Tito přímo fascinováni výkladem se nezmohli ani na slovíčko, neřku-li na nějaký protest. Pan předseda pokynul laskavě panu kandidátu se slovem*:"Výborně, můžete jít."* Jeho maturitní vysvědčení skutečně svědčilo o výborně vykonané zkoušce. Nebyl jsem sice přítomen tomuto kabaretu,ale jak jsem slyšel, tak to podávám. Pouze jedno mohu s jistotou potvrdit, že i páni profesoři tuto maturitu přečkali ve zdraví, neboť všichni v plném počtu učili dále.

Nikdo nebyl odvezen do Dobřan. Než věnujme se raději něčemu užitečnějšímu a to je cirkus.

Pokračování příště

ROSA/ CO JEŠTĚ BYLO A BUDE

FIMO kurz

Modelování z Fimo hmoty je nenáročné a zábavné, díky tomu se stalo velmi populární nejen mezi dětmi, ale i mezi dospělými.

Co je Fimo ?

Fimo je celosvětově prodávaná polymerová hmota. Podobá se modelíně, po krátkém hnětení se stává poddajnou. S hmotou je možné pracovat podobně jako s jinými modelovacími hmotami (keramikou, hlínou atp.).
Do hmoty lze při zpracování přidávat korálky, drátky a jiné materiály, které poskytnou předmětu zajímavé detaily. Za měkka lze barevné bloky Fimo hmoty mixovat dohromady. Smícháním dvou a více barev, kroucením, skládáním, ohýbáním a řezáním lze dosáhnout zajímavých mramorových efektů. Jsou-li barvy důkladně promíchány, barvy vytvoří nový odstín.

Po vytvarování se Fimo hmota peče v obyčejné troubě po dobu cca 30 minut na 110°C, aby ztvrdla. Po upečení ji lze krájet, vrtat, malovat, pískovat a řezat na plátky. Hmotu lze ještě povrchově upravit několika způsoby.

Také jsme si to chtěli vyzkoušet, nabídla nám p. Lišková, že pomůže. Kurz jsme udělali ve školce, protože je tam el.trouba, p. Lišková všechno přinesla, všechno nám vysvětlila a předvedla jaké krásné věci si každý může za chvilku vytvořit.Sama jsem byla překvapená, z mých vlastnoručně vyrobených „ námořnických“ náušnic, nejen já. Barevné možnosti a tvarování jsou neomezené, a protože si chceme poznat ještě další techniky, budeme pokračovat. Tentokrát budeme dekorovat lžičku. Kurz proběhne 16.4. , zřejmě až po uzávěrce tohoto čísla. Podělím se s vámi o fotografie v některém příštím vydání.

-ed-

POZVÁNKY/ ROSA

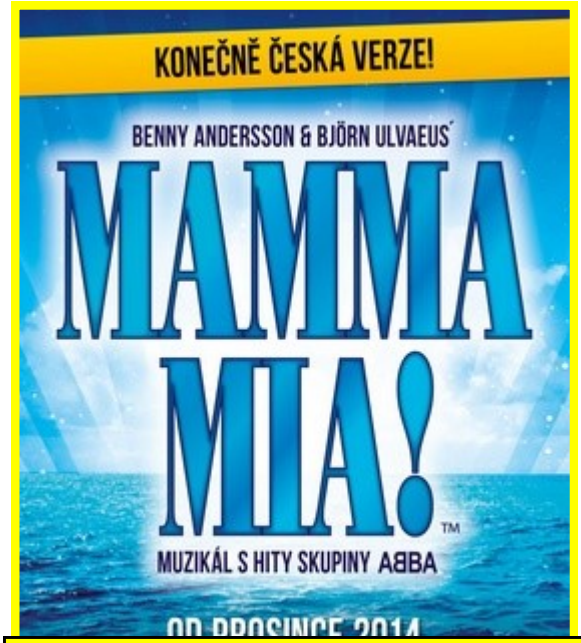

JEDEME do Prahy 22.2.2015
Hlaste se na MěÚ a v Infocentru
cena: 900 Kč

INFOCENTRUM & KNIHOVNA

Jarní setkání s dětmi z MŠ Rabí v knihovně

Z receptů Františka Podlouckého

V zimě naše tělo potřebuje doplnit vitamíny, nejlépe z čerstvé zeleniny. V zimě je to hlavně kořenová zelenina, kyselé zelí a řepa. Je to i nejlevnější varianta, jak získat potřebné vitamíny. Řepu lze upravovat na mnoho způsobů. Například pyré, šťáva, salát, zelí, atd.

Pyré z červené řepy

Červenou řepu oloupeme a nakrájíme na kostičky. Dáme do hrnce, zalijeme vodou (můžeme přidat i červení víno), osolíme, opepříme a uvaříme. Nakonec rozmixujeme. Chuť zjemníme máslem, můžeme různě dochutit (bylinky, fenykl…).
Podáváme k pečeným masům (jehněčí, kuřecí, vepřové…)

Zelí z červené řepy

Řepu oloupeme a můžeme nakrájet na různé tvary (kolečka, nudličky). Dáme do hrnce, osolíme, opepříme. Přidáme vodu, č. víno, nesmíme rozvařit. Zde platí, že méně je více. Dochutíme cukrem a octem (lepší je vinný ocet). Nakonec můžeme zahustit (Solamylem nebo jíškou).
Podáváme k pokrmům místo hlávkového zelí.

Carpe Diem

SPORT

Budětice válí…

Jak už to na jaře bývá zvykem, některé věci končí, ale většina jich začíná. A není tomu jinak ani ve světě regionálního fotbalu, kterému se ve sportovní rubrice pravidelně věnujeme. Začátek jarní sezóny se pochopitelně týká i fotbalové IV. třídy sk. B, ve které hrají jednu z hlavních rolí, nám velmi dobře známé, Budětice 2012. Vzhledem k faktu, že si kluci z Budětic před sezonou vytyčili nemalé cíle, bylo třeba se na její druhou část patřičně připravit. A to i vzhledem k faktu, že na podzim divákům předváděli hru, která úplně neodpovídala jejich možnostem.

To si uvědomil především trenér Zbyněk Chmelík, který podle toho celou přípravu režíroval. Po zimním soustředění na Železné Rudě, které bylo zaměřeno zejména na fyzickou přípravu, došlo i na pilování technických kvalit v jedné ze sušických hal. Před vypuknutím prvního mistrovského utkání bylo potřeba otestovat, jak se na chlapcích zimní galeje projevily.

Za soupeře pro přátelská utkání byly vybrány týmy z převážně vyšších soutěží jako Svéradice B (III. třída), Velké Hydčice (III. třída), Velký Bor (Okresní přebor), Pracejovice (IV. třída). Ve zkratce - žádné z těchto družstev nedostalo ani tu nejmenší šanci, přičemž třeba Pracejovice si z rábského hřiště odvezli 10 banánů.

Povedený začátek roku, ale ten největší test kluky teprve čekal. A nebylo to nikde jinde, než na horké půdě v Sušici, s místním "C" týmem.

Do utkání kluci nastoupili s velkým respektem, ale zároveň odhodláním zvítězit. Zejména z těchto důvodů byl výsledek pro hosty 0:5 více než příznivý. Mohla tak začít ta skutečná honba za postupem. Musím zde uvést, že za Sušici nastoupil i jeden rábský patriot, Víťa Dušek. Já osobně jsem moc rád, že se Vítek vrátil k fotbalu, protože je to velký hráč, což ukázal i ve zmíněném zápase, kde potvrdil své kvality a po příchodu na hřiště sušické svými přesnými pasy rozhýbal. Na korekci výsledku to ale nestačilo, a tak si tři body odvezli hosté z Budětic.

V dalším utkání jsme v Rabí hostili neoblíbeného soupeře z Milčic, mimochodem jednoho z adeptů na postup. Výsledek 4:0 pro domácí hovoří za vše. Budětičtí měli výsledky sice už na podzim, nebo minulou sezónu, ale teprve teď jim odpovídá i předvedená hra, která během zimy dostala novou tvář.

Poslední zápas před vydáním tohoto čísla novin se odehrál v Hrádku proti místí rezervě. Nehrál se příliš pohledný fotbal, ale výsledek 2:3 po penaltách pro Budětice bereme všemi deseti, a to vzhledem k faktu, že náš největší pronásledovatel prohrál a umožnil nám tak zvýšení náskoku v tabulce na 11 bodů.

Takto budětičtí oslavují s fanoušky vítězný zápas. Doufejme, že místo na oslavy bude i po sezóně!

Za redakci novin budeme klukům držet palce, ať se jim splní jejich předsezónní cíl – postup.

Závěrem musím vyslovit obrovské díky všem našim fanouškům, kterých chodí opravdu hrozný kotel a jsou pro hráče velkou motivací k předvedení toho nejlepšího výkonu. Děkujeme!!!

TABULKA

Rk.	Tým	Záp	+	0	-	Skóre	Body	PK	(Prav)
1.	Budětice	15	12	3	0	48: 15	40	1	(18)
2.	Zavlekov	15	9	2	4	41: 25	29		(8)
3.	Pačejov B	15	9	1	5	44: 28	28		(4)
4.	Milčice	15	8	2	5	45: 28	27	1	(2)
5.	Hrádek B	15	6	4	5	21: 18	25	3	(-2)
6.	S. Kolinec	15	8	0	7	29: 32	24		(3)
7.	Kvasetice	15	6	3	6	32: 21	23	2	(0)
8.	S. Myslív	15	7	2	6	32: 27	23		(-1)
9.	Veřechov	14	6	1	7	26: 32	20	1	(-2)
10.	Sušice C	15	5	1	9	29: 35	17	1	(-8)
11.	S. Plánice	15	4	3	8	16: 28	17	2	(-6)
12.	H.M.Boží	14	4	1	9	21: 53	13		(-8)
13.	Soběšice	14	0	1	13	17: 59	2	1	(-20)

ROZPIS ZÁPASŮ

12.4. 16:00	Budětice 2012 - Soběšice
19.4. 17:00	H. M. Boží - Budětice 2012
26.4. 16:00	Budětice 2012 - Sokol Plánice
10.5. 17:00	Sokol Myslív - Budětice 2012
17.5. 16:00	Budětice 2012 - Sokol Kolinec
25.5. 15:00	Sokol Zavlekov - Budětice 2012
31.5. 16:00	Budětice 2012 - Sokol Veřechov
7.6. 17:00	Sokol Kvasetice - Budětice 2012
14.6. 16:00	Budětice 2012 - Sokol Pačejov B

SPORT

Sparta – Plzeň 1:0

Nejen Budětice bojují o vítězství ve své soutěži, ale na opačném pólu hierarchie českých fotbalových soutěží se snaží po menší odmlce získat titul mistra Gambrinus ligy do svých rukou pražská Sparta. A vzhledem k tomu, že se žádný tým neobejde bez podpory svých fanoušků, byl vypraven výjezd na utkání ze všech nejdůležitější – proti Viktorii Plzeň. Výjezd tradičně pořádal sparťanský Fan club Horažďovice – Rabí, kdy hlavní postavou a organizátorem nebyl nikdo jiný, než Capo di Tutti Capi Radek Sedláček, námi jednoduše přezdívaný Prezidento. Již několik týdnů před vypuknutím utkání bylo cítit veliké napětí, protože tento duel měl hodně napovědět o šancích Sparty na domácí ligový titul. Vyráželo se z Rabí, 20ti místným mikrobusem Milouše Vichra a nejeli jen čistokrevní Sparťané. Mezi cestujícími jsme mohli potkat i křehká stvoření jako např. Lucku Leopoldovou nebo Vendy Petranovou, což znamená, že akce přesáhla pouhý sportovní rámec. Celý tento den nás doprovázela velmi dobrá nálada, i když lehká nervozita z výsledku tady rozhodně také byla. Po příchodu na stadion se ale vše změnilo a začali jsme se soustředit jen a jen na fotbal a podporování našich koní! Již v 8 minutě rozburácel téměř 20 tisíc lidí Tomáš Přikryl, který dostal míč za záda plzeňského gólmana, a to pravé peklo mohlo začít! Skandovalo se opravdu velmi intenzivně, bylo připraveno krásné choreo, všichni si fotbal užívali. Vzhledem k tomu, že další gól už nepadl, mohli jsme po zvládnutí závěrečného tlaku Plzně slavit zisk tří bodů, ale především velký krok k zisku titulu. Velmi „pěkné“ vzpomínky si z utkání určitě odvezl David Limberský kdy každý jeho dotek s balónem byl domácími příznivci velmi hlasitě oceněn. Za to, jak se tento hráč prezentuje na adresu Sparty, může být rád, že to dopadlo ještě takhle, poměrně mírně. Tímto bych chtěl poděkova Radkovi Sedláčkovi za organizaci celé akce a věří, že i ta další bude takhle povedená. A když už jsme u dalšího výjezdu, tím nebude žádný jiný zápas než derby se Slavií 12.4.2014. Podrobnosti přineseme v dalším čísleRN. Sparta Praha, olé!!!

V těchto místech jsme seděli

POZOR: Změna vývozu komunálního odpadu od 7.11.2013 –zimní období 1 x za týden ve čtvrtek ráno.

Chalupáři, máte zaplacený poplatek za odpad ?

Poplatky za odpady v roce 2014

31. ledna 2014 skončí platnost vydaných známek na popelnice. Občané a chalupáři si mohou nové známky vyzvednout na MěÚ Rabí v lednu po zaplacení poplatku (500,-Kč trvale žijící občan a cizinec, 500,-Kč trvale neobydlený rekreační dům). Nová známka bude platit od 1.2.2014 do 31.1.2015.

Poplatky za psy v roce 2014

Občané jsou povinni zaplatit za svého psa poplatek do 31.1.2014. Poplatek je stanoven ve výši 60,-Kč za 1 psa, za každého dalšího je 90,-Kč. Důchodci mají slevu na 1 psa - platí 30,-Kč. Vybíráme poplatky společně s odpady.

Pejskaři, venčíte-li psy v okolí hradu a v obydlených částech městečka, nezapomeňte po nich také uklidit !

Oslavenci v březnu 2014

60 let Miroslav Blahout	Bojanovice
65 let Pavla Chmelíková	Rabí
70 let Václav Maxa	Rabí
70 let Jaroslava Slunková	Čepice
75 let Václav Slunka	Čepice
75 let Marie Ottisová	Rabí
75 let Stanislav Růžička	Čepice
91 let Olga Erbanová	**Rabí**
93 let Anna Šimerová	**Čepice**

Oslavenci v dubnu 2014

65 let Anna Adamcová	Rabí

Všem oslavencům přejeme hodně zdraví a štěstí.

Zemřeli:

24.1.2014 Antonín Heřman, 82 let Rabí

Vyslovujeme pozůstalým upřímnou soustrast.

SPORT

CO SE DO NOVIN SKORO NEVEŠLO….

Dlažby Obklady

Plánička Plánice

Prodej keramických obkladů a dlažeb

TRVALE NÍZKÉ CENY !!

Kompletní dodávka zboží včetně obkladačských prací

Možnost zdarma dopravit zakoupené zboží k zákazníkovi

Tel: 376 394 264 Mob: 737 733 022

E-mail: milan.planicka@seznam.cz

web: www.obklady-planicka.cz

Zdravotní středisko Žichovice

MUDr. J. Vycpálek
Po 7-12 Čt - 13-18
Út 7-12 Pá - 7-12
St 7-12

MUDr. E. Chocová
Po 8-10 Čt 14-18
Út 8-11 Pá 7-12

MUDr. P. Kyrál
Pá 11-14:30

Milé ženy z Rabí a okolí !

Zveme Vás na pravidelné **cvičení pro ženy**, které se koná

každé úterý od 16,30 hodin

v budově MěÚ

Provozní doba pošta Rabí

Po –Pá 8-9 14-16

ČESKÁ POŠTA

ZKD Rabí - provozní doba

PO	7-12	
ÚT	7-12	13-17
ST-PÁ	7-12	13-16
SO	7-11	

ZKD Sušice — coop SKUPINA COOP

SLOVO ZÁVĚREM

„ Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

Jan Werich

Vydává Rabský okrašlovací spolek ROSa
Sídlo: Rabí 15, 342 01 Rabí , IČO: 22866663
Vychází 6x ročně. Evidenční číslo MK ČR E 20224.
Šéfredaktorka: Eva Dušková
Adresa redakce: Rozsedly 20, 342 01 Sušice, tel.: 724 296 137
rabskenoviny@seznam.cz, www.rosarabi.wz.cz
Redakce: Marie Jamrichová, Drahomíra Houdková
Grafická úprava: Eva Dušková
Náklad 250 kusů. Noviny jsou zdarma.
Číslo účtu spolku ROSa je: 239324891/0300

Uzávěrka příštího čísla je **31. května 2014**